

JASNO NAD STŘEDNÍ EVROPOU

Práší se málo, jen takové *sotvaže*.

A je tu vedro, potíme se, jsme slunci sladkým dražé,
jednokomorový semafor cumlá své děti při úkonu
pata-špička po matčině břichu a nevypíná.

My na Zemi, do smrti pohybliví. Zde i vztekli, drží
a neukotveni. V každém oku jehla za účelem vpichu
do chladných útrob naráží do tvrdé dlažby
prastarých měst.

My jako nevidomí s hůlkami, kteří se neprofukají
z pekla své přítomnosti, dokud je neobráť směrem,
kde není strop.

My v parném létě, v jeho karanténě, oproštění od
těkavých jedů nežijeme z temných vlhkých jeskyní
pod víčky, nejsou naším včelstvem a z klínu
královny neodkapává medovina.

I kdo lízne Macochu, přežije, má své strážce. Zapráší
se málo, jen takové *sotvaže*.